

РЕШЕНИЕ

№ 3826

гр. София, 13.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2965** по описа за **2020** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Г. Т. Х., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. А, ет.6, срещу Решение от 28.01.2020г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 111 – и състав, по нахд № 11700/2019 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 19 – 4332 – 006558 от 16.04.2019г., издадено от началник група АНД при Отдел “ПП“ СДВР, с което на основание чл. 180, ал.1, т.1, пр.3 от ЗДВП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 150 лв. за нарушение на чл. 36, ал. 1 от ЗДВП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон и неправилно установена фактическа обстановка. Поддържа се недоказаност на нарушението поради неизследване на механизма на извършването му и заинтересованост на показанията на другия участник в ПТП. Касаторът визира като съществено нарушение разминаване в датите на протокола за ПТП и АУАН. Претендира се отмяна на обжалваното решение на СРС и по същество на спора – отмяна на НП.

Ответникът по касационната жалба СДВР – Отдел „Пътна полиция“ не взема

становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. Административен съд – София – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 63, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.211, ал.1 АПК, от надлежна страна и при наличието на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество същата се явява неоснователна.

Със съдебно решение от 28.01.2019 г. по нахд 11700/2019 г., СРС, НО, 111 – ти състав, е потвърдил НП № 19 – 4332 – 006558 от 16.04.2019 г., издадено от началник група АНД при Отдел “ПП” СДВР, с което на Г. Т. Х. на основание чл.180, ал.1, т.1, предл. 3 от ЗДВП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 150 лв. за нарушение на чл. 36, ал.1 от ЗДВП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля Д. Х. Ч., справка за административни нарушения и наказания на Г. Х. Х., ЕГН [ЕГН], както и писмените доказателства от административно – наказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити според чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения. От материална страна съдът е намерил, че жалбоподателят е осъществил вмененото му нарушение на чл.36, ал.1 от ЗДВП. Наложено наказание намерил за съответно на законоустановения размер по чл. 180, ал.1, т.1, предл.3 от ЗДВП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира , че обжалваното решение на СРС, НО, 111-ти състав е валидно и допустимо, постановено при правилно приложение на материалния и процесуалния закон.

Настоящата касационна инстанция възприема съобразно чл. 220 АПК правилно установените от първостепенния съд факти: на 26.03.2019 г., около 09:30 часа, Д. Ч., като водач на лек автомобил марка Ситроен Ц5 с рег. [рег.номер на МПС] , се движела в [населено място], по [улица], с посока на движение от[жк]към[жк], като на кръстовището с [улица], при извършване на маневра ляв завой от лява пътна лента, реализирала ПТП със завиващия от дясната ѝ страна л. а. марка Мерцедес Е250 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от Г. Т. Х., който предприел маневра ляв завой от дясна пътна лента.

По делото не е спорно, че като участник в движението на визираните АУАН и НП дата, час и място, касаторът, като водач на личния си автомобил, е станал участник в ПТП. Това се потвърждава от неговата декларация от 26.03.2019 г. по преписка на ОПП-СДВР, в която Х. записал : „По [улица], в посока „Г.“, в лентата за ляв завой възникна ПТП. Аз карах пред него, а другото ППС ме удари отзад, не знам в коя пътна лента беше. Не успях да реагирам, защото бях ударен отзад, виновен е другият водач, защото не спазваше дистанция“.

Относно доводите на жалбоподателя, че датата на съставения протокол за ПТП е грешна, районният съд правилно е приел, че в случая се отнася за допуснатата

техническа грешка при наличие на други, съставени на датата на ПТП документи – декларациите на двамата участници в ПТП, които не оспорват неговото настъпване. Протоколът е индивидуализиран в достатъчна степен с регистрационен номер, три имена на съставилите го служители на СДВР и пълни данни за участвалите в ПТП автомобили и техните водачи. Ето защо погрешното посочване на датата на съставяне на протокола за ПТП не води до съществено процесуално нарушение, водещо на самостоятелно до отмяна на издаденото наказателно постановление, предвид това, че протоколът е съставен и връчен на нарушителя на датата, която се явява и датата на извършеното нарушение.

Твърдението на Х., че не е виновен за настъпилото ПТП, а всъщност е бил ударен отзад от другия водач – св. Ч., правилно не е кредитирано от СРС като несъответстващо на доказателствата по делото. Необоснован е доводът на касатора, че делото е решено без задълбочено изследване на фактичката обстановка, а само на база „дума срещу дума“. За възникналото ПТП са съставени писмени доказателства – декларации на двамата участници в ПТП, схеми на ПТП, протокол за ПТП. Като се съобразят твърденията на двамата участници в ПТП относно обстановката на пътното платно и отбелязаните в протокола за ПТП щети по автомобилите, твърдението на Х., че другият лек автомобил се е намирал зад него и го е ударил отзад, е нелогично. Това е така, тъй като и двамата водачи не отричат, че са се движили в ниска скорост. При движение с ниска скорост и извършване на маневра „завой на ляво“, ако движението е извършвано от една и съща пътна лента, е нелогично автомобилът отзад да се е ударил в този отпред поради ниската скорост на движение и заостреното внимание на водачите при извършване на маневрата.

Този извод се подкрепя от щетите по автомобилите. Наличието на щета в задна лява броня на автомобила на Х. и на щета в предна дясна броня на автомобила на Ч. е указание, че ударът не е настъпил при твърдяното от касатора положение, при което двата автомобила са се движили един след друг, в една и съща пътна лента.

Житейски логично е именно обяснението на другия участник в ПТП, че нейният автомобил се е намирал в лявата пътна лента за завой на ляво, а автомобилът на Х. - в дясна пътна лента. При наличието на две ленти очевидно Х. е преценил, че в кръстовището има място, което го е мотивирало да навлезе в него и да предприеме маневра за ляв завой, въпреки обозначената пътна маркировка, задължаваща водача да предприеме движение надясно в момент, в който другият лек автомобил предприема същата маневра. Установените щети – предна дясна броня на л.а. Ситроен Ц5 и задна лява броня на Мерцедес Е250 са указание, че лекият автомобил на Х., при движението си наляво, навлизайки в платно с една лента се е ударил в намиращия се отдясно лек автомобил.

Съгласно чл. 36, ал.1 от ЗДвП завиването наляво се извършва от най – лявата пътна лента по посока на движението, а когато лентите са обозначени за движение в съответната посока от лента, предназначена за завиване наляво. Подкрепен от доказателства по преписката е изводът на въззивната инстанция, че касаторът е осъществил състава на визираното нарушение чрез извършената от него маневра „ляв завой“, но не от най – лявата пътна лента, а от лента, предназначена за движение надясно, като по този начин е нарушил правилата за използване на пътното платно.

Фактичката обстановка се установява по безспорен начин от събраните логични и непротиворечиви доказателства и свидетелските показания на другия участник в ПТП, който е възприел лично и непосредствено обстоятелствата по време на

извършване на нарушението, кореспондиращи на АУАН № 091012/26.03.2019г., НП № 19 – 4332 – 006558/16.04.2019 г., протокол и скица на ПТП.

Твърденията в касационната жалба, че контролните органи от КАТ са извикани на мястото на ПТП от Х. не намира опора в показанията на св. Ч.. Според нея: „След настъпване на ПТП господинът излезе и каза, че аз съм го ударила отзад, а аз се възпротивих и извикахме КАТ“. Това е в съответствие със задължението на водачите на ППС по чл.123, ал.1, т.3, б.“в“ от ЗДвП.

Свидетелските показания на актосъставителя и свидетел на установяване на нарушението не биха допринесли за изясняване на фактичката обстановка по настъпване на ПТП по начин, различен от вече посочения в писмените доказателства. Предвид служебната натовареност на служителите в ОПП – СДВР разпитът им като свидетели повече от половин година след установяване на нарушението не би добавил детайли извън вече посочените в съставените от служителите на ОПП - СДВР на мястото на ПТП документи.

От друга страна, както пред СРС, така и пред АССГ, касаторът не сочи причина, поради която не е довел твърдения от него свидетел, който се е движел няколко коли след него, в открито съдебно заседание пред СРС, нито е посочил неговите три имена. По този начин Х. недопустимо си създава процесуално предимство пред въззивната инстанция чрез разпит на евентуален негов свидетел едва след като е запознат с показанията на другия участник в производство, както и пред касационната инстанция чрез създаване на касационни основания. Противно на твърденията в касационната жалба, фактичката обстановка е изяснена от СРС безпротиворечиво и недвусмислено, при обоснована и логична съвкупна преценка на гласните и писмени доказателства по делото.

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебно следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила, относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, без да е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства, за чието съществуване са налице данни по делото, в обжалваното решение са изложени мотиви относно преценката на доказателствата, които настоящият касационен състав напълно споделя.

Кореспондираща на извършеното нарушение по чл.36, ал.1 ЗДвП е санкционна норма на чл. 180, ал.1, т.1, предл. 3 ЗДвП, която предвижда налагане на административно наказание „глоба“, в размер от 20 до 150 лв. Мотивите на СРС да потвърди максималния размер на наложената глоба напълно се споделят от настоящия касационен състав и не следва да бъдат преповтаряни.

При този изход на спора ответникът по касация има право на разноски, но такива не се присъждат тъй като не са поискани.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, XVIII – ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 28.01.2020 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 111 - ти състав, по нахд № 11700/2019г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.